DEN RØDE KRIG

Ungsocialistisk Organ

Nr. 6.	20 Øre pr. Nr. I Udlandet 20 Øre.	Juni 1920.	200 Øre aarlig. I Provinsen 225 Øre.	3. Aargang.

Aktion og Reaktion.

Et hvilket som helst Legeme som paavirkes af Kræfter, maa, for ikke at forandre Stillingen i Rummet, paavirkes af mindst to Kræfter, „Aktion og Reaktion", som skal være lige store og hinanden modsat rettede. Dette er den vigtigste Sætning i Ligevægtslæren, og den kan passe i alle Forhold, ogsaa i den revolutionære Arbejderbevægelse.

Den socialistiske Oplysning er den Aktion som skal paavirke Legemet (Staten), saa det bringes ud af Ligevægten, det gælder altsaa om at Aktion bliver større end Reaktion eller ogsaa at give Kraften en anden Retning, og her er det Opgaven ligger for Konstruktøren (den revolut. Arbejderbevægelse); han maa søge at flytte Kraftens Angrebspunkt og forandre dens Retning, saa at Aktion bliver en Kraft som Reaktion ikke *kan* ophæve. Lønforhøjelse, forbedrede Arbejdsvilkaar, Organisationsret o. s. v., alt det findes der Modtræk imod, men en oplyst, selvtænkende Arbejderklasse, som bevidst styrer imod Maalet, Lønarbejdets Afskaffelse; imod en saadan Kraft, virkende i den rigtige Retning, bliver den modsat virkende Krafts Størrelse og Retning ikke saa let at beregne. Det gælder for den revolutionære Arbejderbevægelse om ikke at fortabe sig i det daglige Spilfægteri, men om at gemme største Delen af sin Kraft til det Arbejde, som gør alle de daglige smaa Rivninger umulige.

At de nødvendige Kræfter til at overvinde Reaktionen er tilstede, er der ingen Tvivl om, det gælder kun om at de kommer til at virke i det rigtige Punkt og i den rigtige Retning, og Aktion er større end Reaktion. Legemet er bragt ud af Ligevægt, „Staten styrter".

H. Bøtkjær.

De Strejkendes store Fejltagelse.

Af I. I. Ipsen.

Striden omkring Havne- og Skibsfartsstrejken er for Socialdemokrater og Kapitalister et eneste Virvar, et Spektakel af Meninger pro og kontra, en Krydsild af uløselige Spørgsmaal, et Slagsmaal hvori begge Parter hævder at have Retten paa sin Side, og som da ogsaa ender i det sædvanlige: gaa hjem og forlig jer, i Skabhalse! Det gør disse to jo altid; for Socialdemokrater og Kapitalister er i Alliance sammen og ved til syvende og sidst ikke hvad de slaas om.

Men for en Anarkist er Situationen lynende klar. Sagen er, at han har et socialt Livssyn, og det har de andre ikke. De kævles om: Har Organisationerne Eneret paa Arbejdet, eller har Samfundet Eneret paa det? Har man kun Ret til at strejke, eller har man ogsaa Ret til at arbejde? Har Staten Lov til at gribe ind, eller har kun Organisationerne Lov til det? Enighed er ganske umulig, skønt begge Partier holder paa Lov, Ret og Eneret og altsaa synes at skabe sig lige forkert. Men den anarkistisk tænkende, — kald ham saa for Resten Syndikalist, Socialist eller hvad du vil, bare ikke Socialdemokrat! han har ud fra sin revolutionære Opfattelse Svar paa alle disse simple Spørgsmaal, som de allerede Spektakelmagere gør saa indviklede. Og Anarkistens, Syndikalistens, Socialistens Svar lyder saaledes:

For Tiden har Organisationerne ikke Eneret paa Arbejdet, Samfundet heller ikke. Det har nemlig det kapitalistiske Produktionssystem, med andre Ord Kapitalen.

Den ene har akkurat samme Ret til at strejke som den anden til at arbejde. Frihed er nemlig først og fremmest Frihed for de andre.

Staten har Lov til at gribe ind, og det har Organisationerne ogsaa. Den kapitalistiske Produktion er nemlig baseret paa Slagsmaal.

Ved disse korte og ugendrivelige Svar bortfalder endelig det kildne Spørgsmaal om, hvem der er Skruebrækkere; det er I nemlig allesammen. „Samfundshjælpen" er Kapitalens Skruebrækkere, og Socialdemokraterne er Arbejdets Skruebrækkere, for de er gaaet i Alliance med Kapitalen, politisk ved at danne Regering sammen med den, økonomisk ved Forliget af 1899 og ved selv at drive Kapitalisme, saa det dundrer med socialdemokratiske Aktieselskaber, Banker og Børsjobbere.

Man kan naturligvis gerne kalde de omtalte Strejker for Klassekamp. Men den store Misforstaaelse hos de Strejkende, i alt Fald hos alle Socialdemokraterne, er, at denne Klassekamp skulde have noget at gøre med Socialisme. Kære Venner; Strejker er den rene Kapitalisme; de er organiseret Produktionsslagsmaal, og de ledes af de to Parter som holder denne Kapitalisme oppe: Socialdemokraterne og Arbejdsgiverne, der til Tider endog meget intimt allierede Statstilhængere. Disse Strejker er det gamle Systems naturlige Udslag, ikke andet. Det er den kapitalistisk-socialdemokratiske Statsorganisations daglige Liv.

Her kommer den klartseende Arbejder med sit afgørende Indlæg i Sagen, idet han siger den jævne Sandhed: Strejken skal ikke være kapitalistisk eller socialdemokra-

tisk — den skal være revolutionær! For Øjeblikket er det saadan, at naar jeres Strejke er forbi, og ligegyldigt hvordan Udfaldet bliver, saa er Lønarbejderen og Skruebrækkeren begge to hvad de var i Forvejen: kapitalistiske Fænomener, og paa en vis Maade ligegode; for den Arbejder, der ikke har indset, at det er uværdigt at være Lønarbejder, han mangler et Æresbegreb paa sin Vis, som Skruebrækkeren mangler det paa sin. En Klassekamp, der ikke direkte tilsigter en Omstyrten af Arbejdsgiversystemet, af den kapitalistiske Produktion og af den socialistiske Stat, er ikke for Klassekamp værd at regne.

Klassekampen maa lægges om, saa den fører os til det eneste, der er Socialisme: Produktion under et andet System. Men til denne Klassekamp egner de Arbejdere sig unægtelig ikke, som har misforstaaet det hele, aldrig tænkt en revolutionær Tanke, ikke en Gang følt det nedværdigende i at være Lønarbejder for de allierede Tilhængere af Pengestaten, og som derfor slaas for at beholde Lønnen og Staten i Stedet for at faa begge Dele ud af Verden og virkelig redde Samfundet.

Ungsocialistisk Forbunds Kongres.

den 23. og 24. Maj 1920.

Med stor Forventning var denne Kongres imødeset, og ikke uden Ret; thi den Situation, hvori den sociale Kamp nu staar og de Problemer som er paa Dagsordenen, maa vi som Ungsocialister tage Stilling til. De „store" Debatter stod ogsaa i disse Problemers Tegn, og Debatterne var saglige og indgaaende. Vi skal nedenfor bringe et kort Referat af Forhandlingerne.

Som Gæster var mødt Aksel Jensen for Fagoppositionens Sammenslutning samt Oskar Sjögren for Sveriges Ungsocialistiske Forbund.

Kongressen aabnedes den 23de Maj Kl. 10 Form. af C.-Ks. Formand Ch. Rasmussen. Aksel Michaelsen, Aarhus, og Otto Nielsen, København, valgtes til Dirigenter for Forhandlingerne. Til Sekretærer valgtes C. Levinsen og S. Algren, til Redaktionsudvalg for Forslag og Udtalelser ved Kongressen valgtes Knud Korst, Emil Manus og Arth. Petersen.

Beretning om Forbundets Virksomhed og Regnskab, „Den røde Krig"s og Forlagets Regnskab godkendtes. Fra de forskellige Afdelinger meddeltes Oplysninger om Arbejdsmaade og synlige Resultater af Agitationen. Man havde lagt stor Vægt ved Studiearbejdet indadtil og gennem Salg af „Den røde Krig", Pjecer, offentlige og halvoffentlige Møder var Agitationen udadtil foregaaet.

Derefter overgik man til Behandling af indkomne Forslag.

Det første Forslag fra Vesterbro-Afdelingen:

„Foruden at opstille principielle Punkter vedrørende Ungsocialistisk Forbunds Formaal foreslaaes, at Kongressen opstiller visse Retningslinier under Hensyn til de øjeblikkelige sociale Forhold, nemlig:

1. Stillingen til de socialistisk sindede Værnepligtige samt

2. hvorledes og gennem hvilke Former og Organisationer man mest praktisk kan kæmpe for det anarkistisk-kommunistiske Samfunds Virkeliggørelse",

behandledes i to Dele. Først Afd. 2. Herom udspandt sig en livlig Debat, som resulterede i en Udtalelse, som paa Grundlag af Debatten fremlagdes af Redaktionsudvalget. Udtalelsen findes paa Side 7 i dette Nummer.

Næste Spørgsmaal var det i ovennævnte Forslag benævnte Punkt 1, samt følgende fra Nørrebro-Afdeling indsendte Forslag:

„Har Ungsocialisterne nogen Anledning til at forandre Standpunkt i Spørgsmaalet om Militærvæsenet og Agitationen mod samme?"

I Debatten fremførtes Nødvendigheden af at skabe organisk Samarbejde mellem Militær og Arbejdere, samtidig med at organiseret og individuel Nægtelse af Militærtjenesten fortsættes, i den Hensigt at svække Muligheden af at benytte Militærvæsenet til Forsvar for de bestaaende økonomiske Forhold. Proletarmilitarismen diskuteredes, og undersøgtes fra forskellige Synspunkter. Et Forslag til Udtalelse vedtoges af Kongressen, og findes paa Side 7.

En Del administrative Lovændringer behandledes, og vandt Tilslutning eller forkastedes, alt efter deres Værdi.

Fra Nørrebro-Afdeling var indleveret følgende Spørgsmaal til Diskussion:

„Paa hvad Maade kan Agitationen for en fri, fornuftmæssig Skole fremmes blandt Arbejderne og i de økonomiske Organisationer? Med hvilke Midler bryder man den aandelige Tvangsfodring Arbejderbørnene nu udsættes for i Statens Skoler?"

Diskussionen om dette Spørgsmaal blev livlig, og man fremhævede, at dets Betydning, for at skole den opvoksende Generation til frit og selvstændigt tænkende Individer, maatte bære det frem til at blive et af de Midler i Frigørelseskampen, der maa lægges stor Vægt paa. At bryde den aandelige Uniformering, som den nu praktiserede Opdragelse er, kunde man vel naa, men dertil vil det være nødvendig at gaa frem efter to Linier: dels at skabe Interesse blandt Lærerne for de nye Opgaver som de moderne pædagogiske Erfaringer fører frem. Og om disse var Diskussionen til Tider ret livlig. Da man imidlertid ikke mente det vilde være mulig at reformere det Skolesystem som Staten og Kommunen vedligeholder, maa man interessere Fagforeningerne for i deres egen Interesse at skaffe Udvej for at danne moderne Skoler, og eventuelt faa det Almene til at bidrage til disse Skolers Udgifter, ligesom man nu understøtter de kommunale Skoler. Om disse Opgaver maa de revolutionære Arbejdere samles.

Et Forslag om at „Den røde Krig" skulle forandre Navn, da dets nuværende Navn støtte mange fintfølende Menneskers etiske Følelser, blev ikke velvillig modtaget. Da den Tid vi nu gik i møde, tegnede til at blive en virkelig rød Krig, en social Krig i ungsocialistisk Mening, som ikke kæmpes for Stridens egen Skyld og ikke heller med Gevær og Haandgranater, men bliver den organiserede Arbejderklasses økonomiske Kamp for Indførelse af frit Arbejde og derved bliver et Grundlag for almindelig aandelig Frihed, mente man at Navnet „Den røde Krig" var fuldstændig tidssvarende.

Fra Aarhus og Centralkomitéen var Forslag om at udgive „Den røde Krig" oftere samt forhøje Prisen til 20 Øre pr. Eks. Det første Forslag henlagdes til senere Afgørelse. Det sidste, som er en Følge af de indtrufne Forhøjelser indenfor Trykkeribranchen, godkendtes af Kongressen (uden Begejstring).

Valg af Funktionærer til Centralkomité, Ekspedition for „Den røde Krig", Revisorer o. s. v. henvistes til de Afdelinger der berørtes af disse Valg, da man mente, at disse stod i bedre Kontakt med dem der skal vælges. Opstilling til Redaktionskomité og Kasserer for „Den røde Krig" foretoges af Kongressen og skal til Urafstemning blandt Medlemmerne, saavelsom alle de øvrige Forslag og Udtalelser.

Tid for næste Kongres blev bestemt til 1ste og 2den Paaskedag, og man enedes om at afholde den i Aarhus.

Desuden vedtoges en Udtalelse om mere intimt Samarbejde med de revolutionære Strømninger i Rusland og Vesteuropa for fælles Interesser (se Side 7).

Kongressen sluttede Kl. 2½ den 24. Maj, med Taler af Formanden og Gæsterne, samt med Sangen „Frem Kammerater".

Alt i alt var det to Dage, som sikkert vil give gode Resultater, og den Fællesstemning som herskede under Kongressen vil sikkert sprede sig ud i Afdelingerne og være en god Hjælper i Agitationen for Ungsocialismens Idéer.

Arbejdernes Børneblad.

I to Aar er der hver 14. Dag udkommet en lille Avis, som har Bud til Arbejderbørnene, „Arbejdernes Børneblad". Det indeholder smaa Forsøg paa alvorligt at lede Børnenes Tanker i ny Retning, Digte, Fortællinger, morsomme saavelsom alvorlige, Tegninger, Rebus'er og mange andre Smaating, som kan interessere Børn. Af de Nr. jeg har set, har jeg det Indtryk, at Red. saa langt som muligt forsøger at være upartisk, og ikke tage Stilling for noget bestemt Parti indenfor Arbejderbevægelsen. At Bladet paa Trods deraf modarbejdes fra de gamle Socialdemokraters Side, Grunden ikke andet end at ... saa borgerlige, at de nu ikke tolerere, at Sandheden fortæl...

Det er at haabe, at Red. for Børnebladet i Fortsættelsen ... forsøger at løse den vigtige Opgave, man har paataget sig, ... man ikke gennem unødig at ... de sig ind i Partikævl og ... maal om forskellige Retninger mere eller mindre Berettigelse ... skærtser sine Muligheder. Jeg ... paa Følelsen, at dette Forlang... ikke er let at opfylde, da Ud... ne, Socialdemokratisk Ungdoms forbund, her har en let Mulighed at paavirke Børnene i en bestemt Retning. Dette bør imidlertid kan sikkert undlades, og dennem vil man bibeholde Muligheden at naa ud i alle Arbejderhjem ... vække Børnenes Interesse for ... tisk at betragte de nuværende ... hold og hige efter nye moralske Værdier.

Iøvrigt henvises til den Be... lingsblanket som findes i Annoncespalterne.

Amat...

Marxisme.

Af J. Storgaard.

II.

Karl Marx har ubetinget ... naar han — hvad forøvrigt fl... før ham — har hævdet, at der ... ud for enhver politisk Omvæltning først er foregaaet en „Revolution" i det økonomiske Samfundsliv, af denne nye Tingenes Tilstand — den nye Magtfaktor — dann... sig da den politiske Overbygning der svarer til de økonomiske ... hold.

Det vil med andre Ord sige, Samfundskampen altid er ... gaaet paa det økonomiske Om... de og den til enhver Tid sejre... Part har i Staten indrettet sig ... nødvendige Forsvar for det H... dømme den har erhvervet ... Saaledes er og kan Staten ... blive andet end et organis... Politi for det bestaaende, og ... Marx, der funderede sin politiske Lære paa Erobringen af Stat... det vil sige Erobringen af Repræsentationen, gav saaledes kun ... visning paa en Konkurrence ... Pladserne som Embedsmænd ... Kapitalismen. Han slaar fuldst... dig sine egne Paastande om... naar han først erkender St... som skabt og opretholdt af ... stærkere Magt, der til enhver ... danner den efter Ønske og ... og saa giver Anvisning paa at ... obre den stærkere Magt ved ... give sig i Tjenesteforhold dert...

Da Socialdemokraterne beg... te at angribe Staten, viste ... talismen dem ikke tilbage; ... den forlangte Tid, til hvad ... at gøre Socialdemokraterne ... gelige til den Plads de attraa... Hvorvidt om de har formaaet ... tage ved Lære, kan man se i de... Tid, naar man betragter den St... ling Socialdemokraterne indtager ... de forhaandenværende Samfunds... spørgsmaal. Naar man ser Soci... demokraterne i Danmark ... paa Opraabet til Verdenskapital...

regeringerne om Finansoperationer til Fordel for Staternes Kreditorer og med Motiveringen: for at undgaa social Uro, og socialdemokratiske Ministre som Privatkapitalismens Sagfører, saa er al videre Diskussion egentlig overflødig. Men forøvrigt vil et Blik ud over Verden, f. Eks. Tyskland, hurtig kunne klare Begreberne.

Man kan ikke paastaa, at Karl Marx vilde have fulgt sin egen Lære om han havde levet, selv om man dristig kan betegne ham som en uforbederlig Doktrinær. Man kan give ham Prædikatet: en skarpsindig Videnskabsmand; men man har sandelig al god Grund til at forbande hans ulyksalige Paafund; at han var kaldet til at være Proletariatets Messias.

Fundamentet for hele den politiske Marxisme er Erobringen af den politiske Stat, og derfor er Socialdemokraterne i deres gode Ret, naar de paaberaaber sig Marxismen. Men i Stedet for som Karl Marx paastod, at dettte vilde sige det samme som Proletariatets økonomiske Herredømme, saa blev det ganske vist kun en af Kapitalisterne tilstaaet Ret til at levere Politiembedsmænd til Kapitalismen, førhen havde man maattet nøjes med at levere det menige Mandskab.

Naar Hjalmar Branting under „Jubel" fra sine Fællers Side fastslog, at der hvor de befinder sig, er de kommen ved at realisere Marxismen, saa er der ingen Anledning til at protestere; thi han har absolut Ret — fuldt og helt ud Ret. Men over Karl Marx og hans Lære kunde der vel vanskelig fældes en haardere Dom. Som en blodig, spottende Ironi skriger Resultaterne — Kendsgerningerne. Det blev ikke Proletariatets Frigørelse. Det blev end ikke Indledningen til Kampen for denne Frigørelse, med Brug af Instrumentet — Staten. Resultatet er kort og godt, at medens Arbejderklassen for en Menneskealder siden reagerede mod den menige Soldater- eller Politi-tjeneste for Kapitalisterne, saa er denne Reaktion nu vendt om til en Kamp for at faa Lov dertil — — og i denne „Kamp" har de sejret, de har erhvervet selve Officersposterne. Derfor var det godt sagt og rigtig sagt af den gamle Branting: „Lad os blive ved det gamle; thi her har vi dog saa gode Betingelser."

Naar Branting i det hele taget fandt Anledning til at udtale sin Tilfredshed med den gamle Retning, var Aarsagen som bekendt Forslaget om Indmeldelsen i „3die Internationale", altsaa en anden Form for Efterlevelse af de marxistiske Doktriner.

Thi her staar man nemlig ved det horrible i Forholdet, at begge Parter paaberaaber sig „Gudens" Autoritet, og begge Parter, hver paa sin Vis, med den samme Ret. Naar 3die Internationales Mænd angriber Socialdemokratiets, vil det ikke sige det samme, som at de angriber Marxismens, tværtimod.

Venstre-Socialdemokraterne beskylder kun de gamle „prøvede" for at have forraadt Marxismen, fordi de nøjes med at erobre Staten, men undlader at omforme saavel denne, som den økonomiske Produktionsordning. Og da de paa den anden Side ikke saa godt kan love selv at gøre dette ad den gammelkendte Vej — altsaa foruden de er i Besiddelse af den Magt der betinges at kunne omforme Staten, saa skrider de ud over den almindelige Valgrets hellige Evangelium og stormer Staten med voldelige Magtmidler.

Saa langt er de ingenlunde i Modstrid med Marxismen der aldeles ikke forbyder Anvendelse af voldelige Midler, naar blot de er rettet mod det ene fornødne: Staten. Uenigheden mellem de to socialdemokratiske Grupper bliver her kun angaaende Taktik — Midler. De gamle vil ikke bruge den voldelige Magt fordi de ingen Brug har derfor (nu viser de ganske vist noget andet) til at naa hvad de ønsker, og de andre er nødt til at bruge den, fordi de intet andet Middel har — det andet er beslaglagt, og bekender de sig til dette, har de simpelthen tabt deres Eksistensberettigelse og -Betingelser.

— Men Kapitalismen raser jo mod Venstresocialdemokraternes Angreb for at erobre Staten, kan man sige. — Ja vel! Men naar dette er Tilfældet, saa er det ikke selve Statens Erobring, der reageres imod, ejheller den eventuelle Omformning af Staten som Politistat, men fordi de netop gennem Staten vil foretage den Reorganisation af det økonomiske Liv, der intet har med Begrebet Stat at gøre.

Venstresocialdemokraterne paastaar at ville begynde en Realisation af Marxismen; medens Sandheden er, at de sidste lasede Rester af denne nu flagrer over Rusland. Karl Marx dekreterede med sin Anvisning paa Statens Erobring som det første, dennes evige Bestaaen og enhver Bejler til Repræsentationen blev en Ansøger til Sikkerhedstjenesten for Staten.

Da de gamle Socialdemokrater havde naaet Staten, kunde det selvfølgelig ikke falde dem ind at angribe den for at omforme den, da den økonomiske Revolution der betinger en saadan Omformning slet ikke har fundet Sted og de derfor ogsaa fuldstændig manglede den fornødne Magt. Desuden kan man ogsaa her passende anvende Ordene: „Dens Brød du æder, dens Vise du kvæder", som en lille Mindelse om de materielle Interessers Magt, der ikke skal underkendes, selv om den Betydning Karl Marx tillagde dem, vil sige det samme, som at Arbejdsredskaberne har skabt Menneskene, og ikke omvendt.

Selv om nu den radikale socialdemokratiske Retning formaar at erobre Staten og omformer denne, hvad er saa egentlig opnaaet? Intet andet end den samme Centralisation af Bestemmelsesretten over Produktionen — over Kapitalen, kun paa andre Hænder. Der er nemlig aldeles ingen Forskydning, langt mindre Revolution foregaaet paa det økonomiske Omraade.

Begrebet Stat forudsætter under en hvilken som helst Form to, hinanden i Interesser, modstridende Parter; en stærkere, der benytter Staten, og en svagere som Staten anvendes imod; men Klassekampen der skulde have til Formaal: Klassedelingens Ophævelse, er ikke naaet et Hanefjed videre mod dette Resultat, fordi Magtforholdet endevendes, at den underste kommer øverst, og omvendt.

Den økonomiske Revolution der skal foregaa, adskiller sig fra den politiske derved, at der ingen ny Interessegrupper kommer til Magten, ved at den besidder de Værdier, der som Følge af den tekniske Udvikling er kommen i Forgrunden. Den Samfundskamp der føres nu, føres ikke mellem to Grupper om Retten til at udbytte Produktionen, men føres af selve de udbyttede for at ophæve Besiddelsen af den virkelige Kapital: Produktionsmidlerne for den ene Part, der af Profithensyn kunstig regulerer Produktionen og efterhaanden fører denne ind under Former, der truer Menneskenes simpleste Behov.

Men under Kampen for denne Ophævelse af Besiddelse, der foregaar, o g k u n f o r e g a a r, eftersom en ny Produktions- og Ombytningsorganisme bygges op, er der ingen Brug for nogen Stat og endnu mindre naar denne Revolution er fuldbyrdet. Den økonomiske Ordning skal kun forsvares saa længe den angribes. Saa længe Arbejderne ikke har erobret den Magt der opretholder Staten: den økonomiske Magt, kan de heller ikke afskaffe Staten, det vil sige, at saa længe bestaar Klasseherredømmet, og om den bolschevikiske Stat bliver mere medgørlig end den gamle, afhænger af nøjagtigt det samme, nemlig af det Maal af økonomisk Magt, Arbejderne formaar at tilkæmpe sig.

Om saaledes den ene eller den anden Part erobrer Staten, vil det dog kun betyde Erobringen af Embederne i Kapitalismens Politistat. Med Arbejdernes Erobring af den økonomiske Magt forsvinder Staten, fordi Arbejderne ingen Brug har derfor. Den af Arbejderne skabte økonomiske Produktionsordning betyder nemlig ikke et Privilegium som den ene Part skal forsvare overfor den anden paa hvem Privilegierne er paatrykt og overfor eventuelle, der kunde ønske Gruppemagten genindført, er Politistaten overflødig; deres Gifttænder er trukket ud med Afleveringen af den økonomiske Magt der betinger alt.

Den virkelige og den eneste sociale Revolution betyder den centraliserede Stats Undergang, og tilbage bliver den decentraliserede økonomiske Produktionsordning, garanteret af den fælles Nødvendigheds tvingende Lov.

Det var det Proudhon med sit skarpe Blik saa for saa mange Aar siden — han der af Marxismen blev haanet som den sværmeriske Idealist. Kunde disse to Mænd i Dag rejse sig af deres Grave, vilde de hver for sig dommes mere retfærdigt, idet de nemlig vilde dømmes af Kendsgerningerne. Og disse viser os Proudhon i politisk Henseende som den skarpe Tænker, hvis Lære rummede det sociale Klassespørgsmaal, medens Karl Marx, selv om man aldrig saa meget anerkender ham som Videnskabsmand, af de sociale Kendsgerninger stemples som en stivnakket Doktrinær og opportun Partipolitiker. Men som Menneske maa man bedømme Karl Marx i Henhold til hans Samtid. Han troede uden Tvivl selv paa den Lære, hvis sidste ynkelige Rester nu forvirrer Verden.

Foraar.

Bøgen er sprungen ud. Markerne grønnes. Det er Foraar paany og Naturen skaber overalt nyt Liv; men Menneskene, alle Modsætningers Udøvere er som altid optaget af at ødelægge saa mange Tilværelser som mulig.

Dejlig er Jorden.

Ja saamænd. — Jorden er dejlig for Menneskene, og Menneskene er en ondskabsfuld Skamplet i en dejlig Natur.

Foraaret er den mest livsskabende Del af Aaret, — men for Mennesker — — ja Statistiken viser at de fleste Selvmord finder Sted om Foraaret.

Ellers er Foraaret en meget køn Tid. Naturens Skønhed nydes. Den rige Mand tager i Skoven i Bil og nyt Tøj. Den fattige bliver helst hjemme, for Pjalterne ser ikke godt ud i Solskin.

Arbejdsløsheden tager af, ikke mindst blandt Digterne. Unge og gamle Eksemplarer af Arten, med Kunstnerslips og mange Krøller uden paa Hjernen og faa inden i, tager ivrigt fat, arbejder efter Taylor-System og frembringer i forbavsende kort Tid forbavsende lange Vers, i Akkordarbejde til en bestemt Pris pr. Linie.

Arbejderne mærker ogsaa det er Foraar. Der skal arbejdes i Kolonihaven thi naar han faar lidt Overskud af den, mærker han ikke saa meget at Lønnen er lille — og saa er han ikke saa ivrig i den sociale Kamp. Magtstatens aartusindgamle Kneb, at give de forfordelte og utilfredse en lille Klat Jord, gør endnu sin Virkning.

Foraaret er alt i alt en Tid hvori der er Fremskridt. Alt gror, ogsaa Utilfredsheden. Alt forældet ser faldefærdigt ud, ogsaa forældede Samfundsformer.

Det er Forberedelsernes Tid for at Frugterne kan høstes til Sommeren. Det er Kampens Tid. Trods sættes mod Trods, Villie mod Villie, og alle Villier vil sejre. Arbejderens ikke mindst.

A. Dirksen.

„Smaaborgere".

Historiens Fjederpen beskriver ofte en temmelig tydelig Kredsgang. Den minder os om Menneskenes Begrænsning, om den menneskelige Tankes og Handlings afstumpede Evner, mere end den fortæller om de positive Fremskridt.

Gang efter Gang ser vi det samme Skuespil opføres. Den skabende Drift i Mennesket er ikke stærk nok til at bryde nye Veje, er ikke vovelig nok til at slænge Hatten mod Himmelen og gennem ufortrødent og ihærdig Arbejde begejstre Skarerne, at med Danko i Afgørelsens Øjeblik rive sit flammende Hjerte ud af Brystet og vise Vejen fremover. Man nøjes endnu med at rive de andres Hjerter ud af Brystet, og den sociale Kamp er endnu ikke noget andet end Slagsmaal om at rive de andres Hjerter ud.

Historien minder os om en Mand, som modig vovede Forsøget at bryde nye Veje. Man kaldte ham Utopist, Drømmer, og alt hvad man kan finde paa at benævne en principiel eller taktisk Modstander. Det var Pierre J. Proudhon, hvis Tanker uvilkaarlig igen faar Tilknytning til vor Tids sociale Kampe. Den Mand paa hvem Karl Marx og efter ham de nulevende socialdemokratiske Utopister, som staar med begge Ben under Jorden, tillod sig at hæfte Smædenavnet „Smaaborger". Helt naturlig er mange af de Foranstaltninger og Forslag som Proudhon fremsatte i 1830—50, af minimal Betydning for vor Tid, saadan som det gaar med alle tidsprægede Forslag. Men den Retning for hvilken Proudhon stillede sig i Spidsen i det kritiske Øjeblik, de Synspunkter for hvilke man hæftede Navnet „Smaaborger" paa ham, var de ikke mere i kontakt med den sociale Udvikling end nogen af hans Smædere tør vedgaa? Ja, dette er nu en historisk Kendsgerning som blot Sofister og Partikoryfæer vil benægte.

Da Revolutionskampene i 1848 kunde skimtes, stod Proudhon som en enlig Fakkel midt i det hovedløse Kaos. Han var ikke Filister nok til at glemme det menneskelige Formaal Socialismen havde sat sig. Han græd over de Forhold den politiske Revolution vilde skabe for Arbejderne. Men disse Taarer var ikke en afmægtig og svag Mands Fortvivlelse. Proudhon var klartseende nok til at gennemskue det sociale Spørgsmaal. Han havde ikke for ingenting konkluderet sine socialvidenskabelige Studier i den Sætning som endnu flammer som Maal for al ærlig social Forskning: „Ejendom er Tyveri!"

„Denne Revolution, der skulde bryde løs i den politiske Verden, var Udgangspunktet for en social Revolution, som ingen forstod," skriver han i et af sine Breve. „Min Sjæl laa i Dødskamp, jeg følte al Republikkens Smærte, jeg følte Byrden af de Bagvaskelser, der skulde ramme Socialismen."

Læs disse Sætninger endnu en Gang. De giver ikke noget Indtryk af en Mand som af personlig Fejghed eller Snæversynethed vil lade det hele i Stikken. Men de fortæller os klart om en Mand som nøgtern havde beregnet Stillingen, som ser, at den politiske Revolutionsperiode i hvilken man holder paa at sejle ind, vil blive en Hindring for den sociale Revolution, en social Revolution, hvor Kampen om Maalet ikke gælder Gadekampe med Borgerne for politiske Forandringer, men havde større Opgaver. Og da han saa, at kun faa af hans Medkæmper paa Arbejderklassens Side forstod dette, var han klar over Resultatet.

Det var ikke nogen Tilfældighed at Pelloutier, „Syndikalismens Fader", var en Tilhænger af Proudhon, og det vidner om god Slægtfølelse, naar Karl Marx' Børnebørn, Bolschevikerne, i Retningslinier for 3die Internationale, raaber „Smaaborgere" efter Syndikalisterne. Hvis man vilde svare efter samme Recept kunde man om Bolschevikerne sige, at de er politiske Storborgere og politisk Magtbefængte. Men hvorfor drage Kampen ned paa lavere Plateau end nødvendig. Det er ikke de store Ord der skaber Forandringer.

I den sociale Kamp er Syndikalismen blevet det konkrete Udtryk for den sociale Nydannelse af Samfundsforholdene. For den gælder det ikke om at forskyde de politiske Magtforhold, men at organisere Kampen for at erobre og overtage Produktionsmidlerne.

Just fordi Syndikalismen er Arbejdernes naturlige, og hvis man ser Spørgsmaalet socialt, det eneste Middel for den sociale Revolution, tager vi Ungsocialister saa stor Del i Agitationen for Syndikalismen, og vi ler ad de Millerandister og Afgudedyrkere der bræger deres „Smaaborgere".

Emil Manus.

———:o:———

Fattigdom er ingen Skam — det er noget meget værre.

Proudhon.

En Hilsen.

Ungsocialistisk Forbunds Kongres besluttede at sende en Hilsen til vor gamle og vurderede Medarbejder I. I. Ipsen med Tak for det interesserede Arbejde han har nedlagt for de anarkistiske Anskuelser i de forløbne Aar.

Som Svar indgik til Kongressen følgende Hilsen:

Til

Ungsocialistisk Forbunds Kongres.

Hjertelig Tak for den smukke Hilsen, Kongressen sendte mig. Det har styrket mig i Haabet om Forstaaelse af den jævne Ting, at det sociale Spørgsmaals eneste Løsning er Afskaffelse af den gamle Produktionsmaade, som giver Kapitalen Monopol paa Arbejdet, sætter det under Løntvang og producerer af Hensyn til Penge, samt Indførelse af en anden Produktionsmaade, som er baseret paa frit Arbejde og producerer af Hensyn til Behov.

Jeres hengivne

I. I. Ipsen.

Opvaagnen til Frihed.

Hvis vi vil arbejde for et frit socialistisk Samfund, saa bliver en af vore allervigtigste Opgaver at opdrage vore Børn til frit Arbejde. Man er ikke egnet til at leve i Frihedens Land, bare fordi man er inde i Socialismens Idéer og er fuld af Begejstring for alle dens Idealer.

Den første Betingelse er, at man er i Stand til at leve et anarkistisk Liv, et Liv hvor man opfører sig hensigtsmæssigt for hele Menneskeheden uden at man bringes dertil af andre Mennesker, et Liv hvor man respekterer andre Menneskers Frihed lige saa meget som sin egen.

Man ser nu, at mange Mennesker, som er besjælede af de mest frisindede Idéer, i deres praktiske Liv og i deres Hjem opfører sig som Tyranner. Denne Modsigelse kommer af at selv disse Mennesker ikke er i Stand til at efterleve deres egne Idealer.

Vil vi derfor opdrage vore Børn med Friheden for Øje, saa er det ikke nok at frigøre dem for Dogmer og Fordomme; men vi maa saa vidt muligt give dem Lejlighed til at vokse sig anarkistiske Vaner til. Vi maa vænne dem til at leve, lære og arbejde uden Kommando. Vi maa give dem Frihed og Lov til at udvikle deres Evner og deres Vilje uden paatrængende Vejledning fra vor Side. Vi maa skærme dem og give dem de bedste Betingelser for Selvudvikling, som vi kan, men vi maa ikke „opdra[...] dem. Det skal de gøre selv[...] nene er utroligt flittige af Nat[...] Det er os, der ødelægger [...] Flid ved at tage den fri Vilje[...] tiativet, fra dem, ved vor[...] „Opdragelse" og „Undervisn[...] og hele den faste Tvangsplan, [...] vi og Skolen lægger for de[...] hvor en Udvikling i Frihed, o[...] Frihed, vilde være den alle[...] bareste for en lykkelig Fremtid [...] Menneskene.

Carl[...]

Grundlovssang.

DER blev gravet en Grav, der bl[...]
sænket et Lig
i Forglemmelsens muldnende [...]
og ved Graven blev sluttet saa[...]
ømt et For[...]
med Haandslag og daarende Gr[...]

Der blev fablet af Godtfolk [...]
Øst og fra [...]
om en Guldalder, nu rinder op[...]
— mere blomstrende Ligtale hol[...]
ingen Præst,
og endnu er der ikke sagt Stop —

Selvretfærdigt de talte som hver[...]
Farisæ[...]
dømte Naboers Ondskab og Sv[...]
„Vi er rene i Sind, og i Hjertet[...]
os skær[...]
deres raa og babariske Krig!

Se, vi elsker vort Land, ofrer [...]
for dets Fr[...]
ømt vi vogter de fattiges Bo,
vi gav Kvinderne Valgret, ja
Tvendet [...]
mens Europa slog blodig sin [...]

Saadan taler de Skelme paa Tin[...]
ved Fest,
med Begejstringens fængende Glo[...]
medens Fattigmand lytter, de
plyndrer hver Re[...]
af hans Løn, saa han trues af N[...]

For en Skærv paa Veldædigheds[...]
Alter slengt he[...]
nogle Smuler i Samfundets Gab[...]
blev de hævet til Sky, rost som
Fædrelands[...]
af en lønnet, en krybende Stab!

Skal det Haab, der forjættede
gryende D[...]
være mer end en flygtende Drøm[...]
maa vi slynge tilside alt Gøgl
og Bedr[...]
rense ud med en friskende Str[...]

Da maa Menneskets Ret: hvers
naturlige Kr[...]
paa sin Part af hvad godt Jord[...]
bær,
atter lyses i Kuld, hentes frem
fra den Gr[...]
hvor den stedtes af rovgriskt Beg[...]

J.—s

Den røde Krig
Ungsocialistisk Organ
Udgivet af
Ungsocialistisk Forbund, Danmark.
Redigeret af en Komité.
Redaktionens Adresse:
Andreas Fritzner,
Nordre Fasanvej 17, 5. Sal. F.
Ekspedition:
Vesselsgade 7. St., København N.

Herskeren.

Udspil din Klo, riv og slid i det skælvende Kød, til der ikke er mere Liv, men kun Nervernes konvulsiviske Trækninger.

Grav Kloen ned i den bævende Masse, lad Blodet vælde frem, og begrav dit Ansigt, din Snude, dit rovgrisk opspilede Gab i den røde Strøm. Æd saa med hele dit Instinkts Graadighed, og kommer en anden med samme Instinkt angrib ham saa, bid og riv til ogsaa han ligger død, overvundet som det Kød der ikke kunde modstaa dit.

Da vil dine Øjne gløde, de vil lue af fortærende Gridskhed, af Blodtørstens hede, brændende Lyst.

Da er du en Hersker blandt — blandt Vilde.

— — —

Slaa den Kvinde som elsker dig. Bøj hendes Egenvilje ind under dit Herredømme, lad hendes Hjerte bløde under din Egoisme, og skælve af Angst for det Manden har taget i Arv fra Fortidens mørke Nat.

Lad Nætters marterende Rædsler gøre hendes Hjerne syg, — af Længsel efter Kærlighed, og af skælvende Frygt for det som aabenbares under dine selviske Kærtegn.

Lad hende som en Hund krybe for din Fod — for at modtage et Klap, og spark hende saa, vend hende haanlig Ryggen. — — —

Da vil du smile med Triumfens Glans i Blikket, som en Hersker, — over en Kvinde.

— — —

Anskaf dig en ideel Moral, som ingen kan leve efter, og indbild alle at du selv lever efter den. Lyv naar det er til din Fordel, — og det er det altid. Fyld en Procent Sandhed i Løgnen saa bliver den troet; og dan saa et Parti der vil reformere eller omvælte Samfundet.

Vil nogen angribe dig, slaa dem da ned — hensynsløst — i Moralens, i Sandhedens, i dit ideelle Partis Navn.

Da vil Mængden samles om dig. Den vil hylde dig som en Konge og du vil føle dig selv som en Konge, ja som en Gud.

Da er du en Hersker — i Pengenes Samfund.

Harald Hilding.

Er Syndikalismen voldsom?

Der bliver ofte rettet den Bebrejdelse mod Syndikalismen, at den er voldsom. Da al Ting maales med den anden, vil man bedst finde et nøjagtig Maal for denne paastaaede Voldsomhed, ved Sammenligning med andre Bevægelser.

F. Eks. Kristendommen. Denne Bevægelse, der vil være saa human, har opnaaet sin store Udbredelse hovedsagelig ved Hjælp af det rene fysiske Vold, ved Mord, Brand og Tortur. Alene Korstogene, senere hen Religionskrigene og Inquisitionen, har i Løbet af de 19 Aarhundreder krævet Millioner direkte Ofre, for ikke at tale om de indirekte Ofre, de Voldshandlinger som Kristendommen har taget under sin Beskyttelse og velsignet, nu sidst Verdenskrigen.

Syndikalismen som Middel i Arbejderklassens Kamp, er Modstander af fysisk Vold i enhver Form. Sit Maal, et Samfund, baseret paa Arbejdets frie Princip, med de syndikalistiske Organisationer som Grundvold, søger den at naa ved en langt mildere Form af Vold, ved at unddrage Kapitalistsamfundet Arbejdernes Støtte som Producenter.

Eller lad os tage Staten, det Samfundssystem vi nu lever under, til Sammenligning. Lige fra dens Opstaaen (i Europa saa sent som i det 15. og 16. Aarhundret) til vore Dage, er Statens Historie, en Historie om en eneste Række af Voldshandlinger. Ved Vold, List og Rænker kvalte den det lokale Liv i Middelalderens frie Byrepubliker og underlagde sig de folkelige Institutioner for at benytte dem til at undertrykke og udbytte Folket til Fordel for en Herskerklasse. For at befæste og udvide dens Magt, har Staten ført utallige Krige, som har kostet Millioner af døde, saarede og lemlæstede og ført med sig en uhyre Sum af Fattigdom og Nød. Staten opretholder ved fysiske Voldsmidler Magten, anderledes Tænkende bliver kastet i Fængsel, Militær udkommanderes mod Arbejderne, naar de nægter at leve for en Sulteløn. — Statens eneste Argument mod Frihedsytringer blandt Folket er Vold.

Syndikalismen byder ikke Fængsel for anderledes tænkende, søger tværtimod en Samfundsorden, hvor der ikke er Brug for Fængsler, men er Frihed for alle.

Heller ikke i Sammenligning med Socialdemokratiet, der ad den saakaldte rolige Vej, ved Stemmesedlen, vil søge at gennemføre sit sociale Program, kan Syndikalismens Midler siges at være særligt voldsomme. Denne Bevægelse begyndte med fagre Løfter om at nedslaa Kapitalismen og indføre en ny social Ordning, og vandt derigennem Arbejderne for sin Sag. Nu har Socialdemokratiet forlængst fundet sig til Rette i det bestaaende System, og i Stedet for at bekæmpe Kapitalismen er det medvirkende til at skjule de værste Skyggesider ved Dyrtidsforanstaltninger og Fattighjælp. I et halvt hundrede Aar har Socialdemokratiets stadige Løsen til Arbejderne været: at vente, til de en Gang kommer i Flertal. Der, hvor de ved Hjælp af borgerlige Elementer opnaar Flertal, hedder det: Tiden er ikke moden. Og naar en Gang Tiden bliver moden (og vi er døde og borte), er det Meningen at Menneskeheden skal velsignes med et fredfuldt Fængsel, som hedder „den socialistiske Stat“.

Syndikalismen vil ikke vente, den slaar sig ikke til Ro med at plastre paa den faldefærdige Statsbygning. Klart og bestemt, uden at indgaa Kompromisser eller tage Hensyn til andet end sin egen store Sag, styrer den sin Vej mod det en Gang fastsatte Maal. Syndikalismens eneste Voldsomhed i Sammenligning med Socialdemokratiet skulde da ligge i Farten og den ukuelige Vilje til at naa Maalet. Men Maalet, Arbejderklassens og dermed hele Menneskehedens Frigørelse fra økonomisk Slaveri, er ogsaa større og mere attraaværdigt.

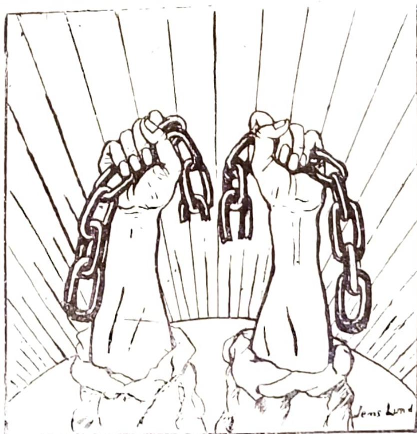
A. V. Lundstrøm.

De kommunistiske Raad.

Spørgsmaalet om Socialismens Virkeliggørelse er blevet saa brændende som aldrig før; og Ungsocialisterne for deres Part faar da ogsaa den Opgave trykket i Hænderne at redegøre for hvorledes deres Idealer kan og skal realiseres.

I det følgende skal jeg gøre nogle Bemærkninger vedrørende det vigtige Spørgsmaal om Raadssystemet. Principielt gaar Ungsocialisterne ud fra at Menneskene frit maa organisere sig til Løsning af de forskellige Opgaver der melder sig. Ser man paa Produktionen er den naturlige Organisationsform Bedriftsraadene (hvortil svarer Sammenslutninger af Smaabedrifter, paa Landet Landsbykommunen, endvidere Foreninger af Lærere, Læger o. s. v.). Efter Erfaringerne at dømme bliver Bedriftsraadene da ogsaa den Organisationsform, i hvis Tegn det revolutionære Proletariat vil erstatte den kapitalistiske Tidsalder med en kommunistisk.

Ungsocialisterne maa derfor anerkende Raadstanken. Man maa imidlertid være klar over at Raadene som saadan kun er en Form, som kan bruges i mange forskellige Formaals Tjeneste. Raadssystemet kan tages i en ren borgerlig Forfatningsforandrings Tjeneste; i Amerika f. Eks. har adskillige Retslærde talt for at erstatte Parlamentet med Erhvervsrepræsentationer, hvor Afstemningen altsaa bare skulde foregaa efter faglige i Stedet for efter geografiske Linjer; i Tyskland har man jo ogsaa tænkt sig en Raadsforsamling som sideordnet med Rigsdagen i visse Spørgsmaal. I Rusland var Raadene oprindelig de Organer ved hvilke Arbejderne di-

„Hvem har givet Solen til de Rige
for at svøbe Mørket om de Smaa!“

— — —

„Thi som Planten, naar den Lyset savner,
bøjes langsomt, skælver ned og dør,
saadan blev vort Liv som golde Avner,

— — —

Men vor Arm blev stærk, vor Haand blev hærdet,
ved at gribe om Maskinens Staal,
og vort Øje spejder uforfærdet
mod et stort og gyldent Fremtidsmaal.“

rekte eksproprierede Bedrifterne; i visse Tilfælde konstituerede disse Raad sig som Aktieselskaber til Deling af Udbyttet. Det kommunistiske Parti har nu benyttet Raadene til at opbygge et stærkt centraliseret, meget indirekte System i den Hensigt at gennemtvinge de statskommunistiske Teorier om Stordrift, Arbejdsdeling, Masseproduktion, Maskinteknik o. s. v.

I Italien har saavidt man kan skønne Raadsbevægelsen faaet en anden Karakter, idet den er stærkt præget af Anarkisterne med Malatesta i Spidsen. Ejendommeligt er det, at uagtet det socialistiske Parti har udtalt sig for den russiske Form for Raadssystemet, har det ganske tabt Magten over den revolutionære Arbejderbevægelse. Efter alt at dømme vil Raadsbevægelsen blive stærkere og stærkere præget af de antistatslige, autonomistiske, føderalistiske Principer. —

For Ungsocialisterne gælder det da om at agitere for saadanne Raad, som vil anse det for en Selvfølge at anerkende den revolutionære Ret til at ekspropriere Bedrifterne og den kommunistiske Pligt til at betragte sig som Led i det store Fællesskab. Ungsocialisternes øjeblikkelige Opgave bliver — mere praktisk bestemt — den at indvirke i revolutionær, kommunistisk Aand paa Forløberne for Raadene, den mer eller mindre syndikalistiske Del af Fagbevægelsen, især paa Fagoppositionens Sammenslutning, der har vedkendt sig rene revolutionær-syndikalistiske Retningslinjer og som ligeledes har taget Raadstankens Realisation paa sit Program.

I det følgende skal jeg berøre nogle af de Principer som Ungsocialisterne maa betragte som selvfølgelige Forudsætninger for Raadsbevægelsen.

Det tilkommer vel Bedriftsraadene at ekspropriere Bedrifterne, men ikke for deres egen Mund; Raadene overtager kun Bedrifterne i det store Fællesskabs Navn og til Forvaltning for Samfundet. Syndikalisterne er tilbøjelige til at lægge ensidig Vægt paa Menneskene som Producenter; og rimeligt er det at de der producerer ogsaa forvalter Produktionen; men et saadant System vil let kunne udarte til Fagforeningstyranni. Ungsocialisterne maa derfor lægge Vægt paa at Folk organiserer sig paa andre Maader; det vilde være rimeligt om Byggearbejderne arbejdede i Forbindelse med Lejeforeninger, Lærerne i Forbindelse med Forældreforeninger, Bagere i Forbindelse med Forbrugsforeninger o. s. v.; de fleste Mennesker vil baade være producerende og konsumerende, altsaa staa i begge Lejre, og dette vil garantere en Ligevægt baseret paa fælles Interesser. Som Følge af Fællesskabsprincipet har Raadene heller ingen Ejendomsret til det producerede, men dette tilkommer alle Samfundets Medlemmer uden Vederlag. Princípet maa være „enhver efter sine Behov"; under ikke alt for elendige Forhold vil „Hamstresygen" hurtigt være overstaaet, og man maa foretrække nogle Dages Panik, overfyldte Jernbaner, Run paa Levnedsmiddellagrene o. s. v. fremfor et byrokratisk Rationeringssystem.

Fra ungsocialistisk Side vil man ogsaa forlange Arbejdspligten banlyst som Princip; saboterende Borgerlige vil man let kunne tage sine Forholdsregler imod; men iøvrigt maa man gaa ud fra at en almindelig Mangel vil være tilstrækkelig Spore til Arbejdets Udførelse. Som Overgang — til Produktionen kan blive afpasset efter de nye Behov — kunde man maaske lade visse Luksusvarer være en Slags Præmie for et vist Spand udført Arbejde el. lign.

Man maa kræve det direkte Valgsystem gennemført ved Valg af Tillidsmænd, selv til Raad, Kongresser o. l. gældende for hele Landomraadet, ligesom alle Meninger (Mindretal) maa have deres Repræsentanter. Det er klart at Ungsocialisterne er Tilhængere af den føderalistiske Opbygning af Raadssystemet, det frivillige Samarbejde mellem Raadene indenfor samme Fag eller paa en Industris forskellige Produktionstrin, eller mellem alle Raad indenfor samme Kommune, indenfor samme Landsdel, indenfor hele Landomraadet o. s. v., saavelsom mellem Raadene og andre Organisationer eller Enkeltpersoner (f. Eks. Sagkyndige). Derved vækkes paa den ene Side Individernes Initiativ, og paa den anden Side kan Arbejdet med at omlægge Produktionen i den bedste Retning ske uden noget Paatryk, saaledes at det ikke kommer i Strid med Arbejdernes menneskelige, ikke-økonomiske Interesser, f. Eks. ikke paatvinger vidtdreven Arbejdsdeling, Taylorsystemet, Smaadriftens Udryddelse, kort sagt ikke gør Samfundet til et mekaniseret industrialiseret Helvede, hvor alt drejer sig om Økonomi.

Ungsocialisterne som sætter Friheden lige saa højt som Ligheden, kan ikke anerkende Flertallets Ret til at bestemme over Mindretallet, heller ikke i Raadssystemet; praktisk vil det dog i Almindelighed være at benytte denne Form, i mange Spørgsmaal f. Eks. vedrørende den daglige Drift vil Mindretallet i Reglen lade sig nøje med en saadan Afgørelse. Men i afgørende Spørgsmaal maa man finde en Udvej for Mindretallet. For saa vidt der ikke eksisterer Arbejdstvang vil det naturligvis have den Udvej at gaa (strejke); man kan ikke forbyde Strejkeretten i et socialistisk Samfund. Men hvis det nu er Mindretallets Ønske at fortsætte Produktionen, omend paa sin Maade (det ønsker f. Eks. at indføre ny Maskiner, som de gamle, konservative Arbejdere anser for at være Djævelskab), saa maa man anerkende Fællesskabets Pligt at give Mindretallet Raaderum; man kunde tænke sig en hel Del forskellige Mindretal organisere sig med det Formaal at realisere deres Ønsker, og ved „Udveksling" paa de forskellige Arbejdspladser kunde man faa en Fabrik eller lign. til sin Raadighed, man kunde maaske faa Murerne til at bygge for sig o. s. v. —

Iøvrigt er Ungsocialisterne af den Mening at Kommunen vil være den bedste Orienteringsbasis baade for produktive og administrative Opgaver; men de forudsætter at Kommunerne vil søge Samarbejde til Løsning af Fællesopgaver (f. Eks. Jernbaner, Vareudveksling).

K—d K—t.

„Barnets Aarhundrede".

Aarhundreder tilbage er Opdragelsesmetoder fremsatte, med mere eller mindre klare Linier, baserede paa mere eller mindre frie Principper. Det bærende i dem har dog altid været Afskaffelsen af Tvang.

Gennem videnskabelige Studier af Børnepsykologien fremgaar det, at Barnet i endnu højere Grad end den voksne, ikke blot er Legeme, men aandeligt set er et yderst fint og ømtaaleligt Instrument, der gennem at man tankeløst hamrer løs paa det, kan miste sine fineste Vellyd for altid.

Ellen Key er en ivrig Tilhænger af en ny fornuftstjenlig Opdragelsesmetode, en Metode baseret paa Frihed. I sin Bog „Barnets Aarhundrede" fremsætter hun sine Tanker om Nødvendigheden af et fra Grunden omlagt Skolesystem, hun kalder disse sine Tanker for Fremtidsdrømme, men, tillægger hun: Drømme er nu engang det egentlige reelle i vor uvirkelige Tilværelse. Ligeledes hævder hun at skal det nuværende Opdragelsessystem fortsætte kommer vi til at mangle geniale Mennesker, da Skolesystemet i højeste Grad gaar ud paa at opdrage Dusinsmennesker. Det er forøvrigt betegne… at Kulturfolkenes genialeste … nesker har haft en uregelm… Skolegang, eller ogsaa har … ikke gaaet i nogen saakaldt … Man behøver blot at læse … Andersen-Nexø siger herom … Dybets Lovsang". „Jeg … mig Tilværelsen ad natur… senere da jeg blev voksen … Systematiseringen let. Jeg … Fremtidens Skole vil finde … ud, at udnytte Børnenes … Appetit paa Tingene selv … gemme den sorte Tavle … modnere Alder, naar den … er gaaet af Sansningen, og … Gengæld begynder at mel… Trang til Oversigt. Som det … det den bagvendte Verden. J… taknemlig for at Skolebænken … fik Lov til at slide Friskheds-Modtageligheden af mig."

Saa længe de Mennesker … ere overbeviste om Skolens f… pende Indvirkning paa Børn… nøjes med i Ord og Skrift at … slaa dette, vil det blive nogen… tolereret, tilsyneladende i … mindste. Men begynder man … at gøre et praktisk Forsøg pa… gennemføre disse Teorier, … Piben hastig en anden Lyd, … tilgriber straks de effekt… Midler for at forhindre det. M… paa Francisko Ferrer i Spanien … et udmærket Bevis derpaa, … gennemførte i Praksis, hvad … mange før ham udformede i … og Skrift, nemlig at oprette … Skole, hvis vigtigste Opgave … de være at opdrage Børnene … frit tænkende Mennesker. I S… ge er nylig gjort et lignende F… søg, men det lykkedes Myn… heder og Præster i Forening … kvæle det.

Man spørger sig selv, hv… gør Myndighederne dette, … kunde de være saa enfoldige … indskrænkede, at ville forh… noget saa ædelt og ophøjet, … med Menneskenaturen saa t… ligt som det at ville opdrage … villiestærk og ædel.

Naar Idéerne tolereres, h… saa ikke tolerere den prak… Udførelse, eller endnu bedre, … Arbejdet for dem, der lægg… Kraft og Energi i et for Menne… heden saa betydningsfuld Arb…

Sagen er den, at denne Toler… ce kun er tilsyneladende. … fundet er baseret paa Magt, … at dette Magtsystem skal k… opretholdes maa alle Funkt… gaa i samme Retning, ogsaa … lesystemet.

Ryster man kraftigt nok i … Grundpiller falder det hele … men.

Kan vi ikke her finde Løs… paa Myndighedernes Op… Frygten for at dette med ku… Midler opstablede Magts… skal falde i Stumper og St…

Ikke blot socialt, men … psykologisk set har vi Retten … vor Side, naar vi kræver M… systemets Afskaffelse.

Dets Opretholdelse kan kun … gennem Tvang. Dets Afskaffe… kan ske gennem Opdragelse af I… divider, der reagerer mod d… Tvang.

Eva Mann…

Hvorledes og gennem hvilke Former og Organisationer kan man mest praktisk kæmpe for det anarkistisk-kommunistiske Samfunds Virkeliggørelse?

Ungsoc. Forbund antog ved sin Kongres den 23.—24. Maj 1920 følgende Udtalelser, formulerede efter en længere og indgaaende Debat. De bør nøje gennemtænkes og diskuteres ved Afdelingernes Møder, ligesaavel som vi anbefaler alle interesserede at føre disse Synspunkter ind i de faglige Organisationer, og der gøre dem gældende.

Raadssystemet.

Under Hensyn at Spørgsmaalet om Socialismens Virkeliggørelse er blevet aktuelt, antager Ungsocialistisk Forbund som Rettesnor for Agitationen:

De revolutionære Arbejderraad anses for at være de bedst egnede Organer til at fratage Kapitalisterne Produktionsmidlerne og til at paabegynde Opbygningen af en kommunistisk Produktionsordning.

Da Arbejderraadene som saadanne kun er en Form, der kan tages i forskellige, ogsaa ikke-kommunistiske, Formaals Tjeneste, kan Ungsocialisterne kun agitere for saadanne Raad som handler paa Basis af følgende Principper:

Arbejderraadene forvalter kun Produktionen i det store Fællesskabs Tjeneste. Ungsocialisterne vil lægge stærk Vægt paa at Befolkningen organiserer sig til Varetagelse af deres Interesser i forskellige Retninger.

Raadssystemet bygges føderativt op, d. v. s. baseres paa frivilligt Samarbejde mellem Raadene indbyrdes, indenfor samme Fag eller paa en Industris forskellige Produktionstrin, mellem alle Raad indenfor samme Kommune, indenfor samme Landsdel o. s. v., saavel som mellem Raadene og andre Organisationer. Den direkte Valgmaade maa anvendes ved alle Valg.

Kampen mod Militarismen.

Militarismen er al fri Samfundsudviklings Fjende.

Militarismen er den Magt, hvorpaa alle Regeringer og al Kapitalmagt bygger sin fortsatte Eksistens.

Derfor maa vi Ungsocialister principielt bekæmpe alt Militærvæsen.

Vi udtaler vor Sympati for de konsekvente Militærnægtere, men vi maa ogsaa søge intimt Samarbejde med de Arbejdere i Militærtrøjen, der har Forstaaelse for vor sociale Opgave og gennem disse Forbindelser søge at skabe smaa Kredse af interesserede blandt Militæret (Soldaterraad), som faar til Opgave gennem planmæssig Agitation indadtil, samt gennem Forbindelse med de ungsocialistiske Foreninger og revolutionære Fagforeninger at skabe Samarbejde mellem Arbejdere og Soldater for at demoralisere de kapitalistiske Militærorganisationer.

Vi maa føre den antimilitaristiske Kamp ind i Fagforeningerne ved at propagere for, at Arbejderne gennem deres økonomiske Organisationer forhindrer al Produktion og Transport af Ammunition o. l. i Krigsøjemed. Dette er ogsaa det mest effektive Middel til Bekæmpelse af de borgerlige Korps som anvendes i Kampen mod Arbejdernes Frigørelse.

Stillingen til Rusland.

„I Erkendelse af, at Proletariatet næsten overalt staar splittet, anser Ungsocialistisk Forbund det for en Livssag for den kommende Revolution, at de revolutionære Fraktioner i alle Lande, trods al Meningsforskel, søger Føling med hinanden.

Ungsocialistisk Forbund udtaler sin Tilslutning til en Fortsættelse af det i December 1919 ved Stockholmerkongressen paabegyndte skandinaviske Samarbejde og dettes Udvidelse til andre Lande.

Da det europæiske Proletariat har vist sig at være langt svagere end antaget og da Rusland i Øjeblikket er det eneste Land i Verden, hvor den socialrevolutionære Bevægelse har skudt det privatkapitalistiske Aag tilside, og da paa den anden Side Sovjetrepubliken er interesseret i den revolutionære Bevægelses Sejr i andre Lande, anser Ungsoc. Forb. det for nødvendigt for alle revolutionære Fraktioner at faa Føling med de russiske Revolutionære, uden at man derved paa nogen Maade binder sig til andre Principper eller anden Taktik, end man finder rigtig.

Af denne sidste Grund kan Ungsocialistisk Forbund ikke tilslutte sig 3. Internationale."

Jeg ser - -

at Overklassens unge og gamle Mænd endelig har faaet Øjnene op for at Arbejdet er Kilden til al Rigdom, og nu har taget sig sammen og paabegyndt samfundsnyttigt Arbejde. At det ikke er til Samfundets Fordel, men til Kapitalisternes, er man selv ikke i Tvivl om.

Hvorfor anmeldte sig ikke alle disse Tusinder af Snyltdyr, da Arbejdskøberne klagede over at man ikke kunde faa Folk nok til at deltage i Produktionen hvis Arbejdstiden sattes ned til 8 Timer? Den Gang havde det passet, at man havde kommet med den store Gestus og sagt: Her er vi titusinder Arbejdsvillige Samfundshjælpere, lad kun Arbejdstiden komme ned paa 5 Timer, vi skal nok klare den.

— —

at Havnearbejdernes og Sømændenes Strejke altsaa har nogle Fordele som vi har godt af tænke paa. Denne Strejke er et nyt stort Søm i Kapitalismens Fattigkiste, og den giver samtidig Overklassesønnerne en Lektie i Arbejde, som de kan have godt af, da de under retfærdigere Samfundsforhold maa være med at yde sin Del af det produktive Arbejde. De bør i Grunden være Havnearbejderne og Sømændene taknemmelige.

at den gamle bibelske Sætning om at den der ikke vil arbejde skal heller ikke spise er en Sandhed med Modifikation. Rederne vil have en anden Fordeling. Sømændene skal arbejde og Aktionærerne spise.

at nu er Syndikalismen igen slaaet ihjel. Tidligere var det Socialdemokraten der en Gang om Ugen præsterede denne Herkulesopgave. Nu er det Socialdemokratens Aflægger — nej undskyld, jeg mener Arvtager, Venstresocialdemokraterne gennem Ernst Christiansen, der er Mester for det hele. Jeg saa i et Referat at han paa et Møde udtalte, at den franske Syndikalisme var paa Retur og i Opløsning. Hvis jeg var i Millerands Sted, vidste jeg nok, hvad jeg vilde gøre. I Stedet for at udsigtsløst mobilisere Militær, Politi, gamle Lovparagraffer og dunkle Fraser, vilde jeg kun hurtigt telegrafere til den store Mand i Danmark: „Kom du, thi jeg magter ikke Opgaven! Den syndikalistiske Bevægelse er mig for haard at knække." At Ernst Christiansen skulde have Held med sig, er jeg ikke et Øjeblik i Tvivl om. Han har jo været hos Øjenlægen i Rusland.

Adieu! Don Pedro.

Den kommunistiske Anarkisme i Mexiko.

I Amerika kaldes vort Land Zapataland", efter Navnet paa vor dygtige Agitator Zapata, om hvem det berettes, at han nylig er faldet i en Træfning med den kapitalistiske Carranza.

Vi kalder imidlertid vor Republik for det den er: „De arbejdendes Union i Nord- og Sydamerika". Thi vort Land er ikke behersket af noget Menneske; Landet er virkeliggjort Socialisme.

Vort Land omfatter ca. 95,000 Kvadratmil.

Det er en Strækning af omtrent 550 engelske Mils Længde og 170 engelske Mils Bredde. Det omfatter den østlige Halvdel af de tidligere mexikanske Stater Michoakan, Suererro, Oaxaca, hele Morelos, Mexikos vestlige Omraader, bl. a. Puebla og andre, samt næsten hele Chiapas.

Vi er omgivet af Carranzas kapitalistiske Mexiko. Vi har ingen Udgangsdør og vi ønsker heller ikke nogen, thi da vilde det falde ganske let for en militaristisk Stormagt at tilintetgøre os.

Hidtil har vi ikke haft nogen Folketælling, men vi ved, at vi er mere end tre Millioner Mennesker, og vi tror at vi er omtrent tre Millioner. Af disse er omtrent 2000 Europæere; mange er af blandet mexikansk og europæisk Afstamning.

Det synes maaske mærkeligt, at over tre Millioner Mennesker i næsten 7 Aar har levet i en Union i Mexikos Hjerte uden Penge og uden indre Stridigheder.

Og dog er det sandt!

Maaske man ogsaa kommer til at forundre sig, naar jeg siger, at der findes Overflod af alle Ting, at ingen behøver at arbejde mere end to Timer daglig, og skønt Skilsmisser er aldeles fri, saa forekommer de saa godt som aldrig, at intet Mord er sket i hele denne Tid, skønt enhver kan bruge et Gevær. For os er dette imidlertid en dagligdags Foreteelse, saa os forundrer det ikke det ringeste. Vi lever paa denne Maade.

Vi har en eneste uskreven Lov: Ingen maa udbytte andre.

Det er hele vor Forfatning og hele vor Regering.

Hvis en Mand og en Kvinde ønsker at indgaa Ægteskab i vort Land, bestaar hele Ceremonien i at de siger: Som Mand og Kvinde forener vi os og haaber at kunne skænke Verden Børn, som skal lære ikke at udbytte andre.

Vi ler hjerteligt og godt, naar vi hører Mennesker paastaa, at et Land ikke kan leve uden Regering og Love, at der maa findes en herskende Magt, da der ellers vilde raade Kaos.

Vor Union ser saaledes ud:

Hver Plads, hver Industrigren forvalter sig selv. Der findes ingen Centralmagt.

Alle Bjergarbejdere kommer sammen og vælger en Mand, som giver de nødvendige Anvisninger. Om de vil, kan de samme Dag komme sammen og afsætte ham, samt vælge en ny Formand. Nogle af Formændene har imidlertid optraadt saa godt og er saa afholdte, at de har været her helt siden Unionens Begyndelse.

Alle de andre Industrigrene passes paa samme Maade.

Landarbejderne vælger deres egne ledende Mænd. En Læge aabner et Sygehus, og hvis man synes om hans Arbejde, slutter Sygepassere sig til ham, og Syge opsøger ham. En Lærer aabner en Skole, en anden søger sig Arbejde paa Torvet. En og hver indtager sin Plads efter sin Dygtighed og mister den, hvis han er uduelig. Ingen kalder et andet Menneske sin Chef eller arbejder for Profit til et andet Menneske.

Den enkelte kan, om han vil det, arbejde under en Formand, han arbejder altid med og under en Mand, som han selv har valgt. Han kan naar som helst forlade denne Mand og Arbejdet, og vende sig til et andet Hold.

Arbejderne i hver Industri kom-

mer sammen og udarbejder selv Arbejdsreglerne og bestemmer Arbejdstiden. Det tungeste og ubehageligste Arbejde har den korteste Arbejdstid. En Lokomotivfører arbejder f. Eks. kun 2 Timer, en Fyrbøder kun 1 Time dagligt. Intet Menneske bliver tvunget til Arbejde og over Arbejstimerne føres ingen som helst Kontrol.

De eneste Vaaben vi har mod Mennesker, som vil unddrage sig Arbejdet, er Spot og Haan. Men dette har vist sig at være tilstrækkeligt.

Den gennemsnitlige Arbejdstid er 2 Timer. Men jeg har set Landarbejdere, som har arbejdet 14—15 Timer pr. Dag, naar Høsten skulde bjerges ind. Siden har de holdt Ferie. Sygeplejerskerne arbejder som Regel 12 Timer pr. Dag i to Uger omtrent. Siden hviler de sig saa længe de anser det nødvendigt.

Vi har ingen som helst direkte Byttehandel, f. Eks. saa og saa meget Sukker for saa og saa mange Kartofler. Dette vilde være lige saa forkasteligt som Penge. Paa Landet reguleres alt kommunistisk. I Byerne er det saaledes, at vore Bønder rejser ind til Torvet med deres Produkter. Det er bekvemmere for Folket. Hvis nu et Distrikt f. Eks. behøver Sukker, sendes der Bud til den nærmest liggende Sukkerfabrik. I Fabriken føres Regnskab over det udleverede Sukker, men dette sker ikke for at kontrollere Distriktet, men for at vide, hvilke Pladser der rekvirerer Sukker. Det hænder ofte, at mange Distrikter melder, at deres Forraad af Sukker er saa stort, at de ikke behøver mere.

Naar vi køber noget fra et andet Land, behøver vi naturligvis Penge. Og Guld findes i vore Gruber. Vi antager, at en hovedsagelig kartoffeldyrkende Kommune behøver en Del Maskiner, som kun kan faas til Købs i de Forenede Stater. Medlemmerne i Kommunen møder da paa en offentlig Plads og vælger en Mand, som faar det Hverv at besørge Indkøbet. Alle Producenter har Stemmeret, Mænd og Kvinder, ogsaa de som er for gamle til at arbejde faar Stemmeret. Skolebørn har dog ikke Ret til at stemme.

De som stemmer paa en bestemt Mand træder til Side, de som vælger en anden træder til den anden Side. Og saa vælges Køberen. Det første han nu har at gøre, er at begive sig til nærmeste Bjergarbejderkommune og ansøge om Guld. En Forsamling finder Sted. Og Bjergarbejderne stemmer for at levere Guldet, thi det ligger i deres egen Interesse gennem de planlagte Indkøb at støtte Unionen.

Saa begiver Manden sig paa Vej og udfører sit Hverv. Men Maskinerne tilhører nu ikke blot den Kommune som hovedsagelig driver Kartoffelavl, Maskinerne tilhører Unionen.

Naar ikke længer den første Plads behøver dem, bliver de overladt til de andre Pladser.

De store Byer forvandles mere og mere. De fleste Mennesker vil ikke længere blive i Byerne. De vandrer ud til Naturen og Landet, Jorden. Vor største By havde i Begyndelsen af Revolutionen ca. 100,000 Sjæle, nu er det ikke mere end en Trediedel af dette Tal.

Vor Republik blev grundet i Begyndelsen af Revolutionen, 1911.

Hvert eneste Aar, naar Porfirio Diaz, den forrige kapitalistiske Præsident for Mexiko, lod sig udraabe til Præsident, rejste flere Hundrede sig i Revolte mod ham, men Diaz' vældige Militærapparat dræbte dem.

Aar 1910 gik atter Valgkomedien af Stabelen, men denne Gang med Diaz og Madera som Kandidater. Madera proklamerede da, at Folket burde afholde sig fra at stemme til nogen som helst Statstjeneste. Og da han forklarede, at Folket burde give Pokker i Røvernes Papirret og generobre Landet, som var blevet dem frastjaalet i Aaret 1857, saa sluttede Folket sig til Madera.

Mexikaneren, Peonen, er stedse beredt til at kæmpe mod Kapitalismen. Nu troede Folket at Politikeren Madera var et ærligt Menneske, som vilde give Folket Jord. Vi stiftede „Ikkevælgernes Armé", Antiparlamentarikernes Armé, og allerede i Maj Maaned havde vi forjaget Diaz. De la Bara blev nu Præsident. Alt var stille. Madera og hans Meningsfæller troede nu, at Revolutionen var forbi.

Snart saa imidlertid Peonerne, at Madera havde bedraget dem. Og nu først begyndte den egentlige Revolution. Vi havde nu at kæmpe mod Diaz, Madera, Herta, Carranza og alle mulige andre. Alle disse vilde udbytte os og herske over os.

Saa ofte Unionen kan udvide sine Grænser med en Fabrik eller en frugtbar Dal fra Carranzas Land, saa føler vore mexikanske Kammerater, at de har udvidet Frihedens Grænser. Men de ved at de ikke er fuldstændig frie, før hele Verden er fri.

Det er muligt, siger vor mexikanske Kammerat Zogg, hvis Artikel er publiceret i Bladet „Protestanat" i San Francisko, at vor Union kan blive styrtet udefra, men Fjenderne maa regne med hver eneste Kvinde og Mand i Unionen.

I Øjeblikket har imidlertid vore mexikanske Kammerater fuldbyrdet deres Revolution og ført den til en Revolutions eneste logiske Slutning: den anarkistiske Kommunisme. I det indre har vore mexikanske Kammerater ikke en eneste Fjende.

C. J. Bjørklund.

Ansvarlig overfor Presseloven

Andreas Fritzner.

Nationaltrykkeriet. København.